
JOHTOPÄÄTÖKSIÄ

Poliittisen nousun ensimmäinen aalto alkaa mennä ohitse. Käydään „viimeisiä“ lakkoja. Siellä täällä kuuluu vielä vastalauseita esittävien lakkolaisten ääniä, mutta ne ovat „viimeisiä“ ääniä. Maa alkaa saada toistaiseksi „tavanomaisen“ ulkonäkönsä...

Minkälaisia opetuksia proletariaatti voi saada viime tapahtumista?

Palauttakaamme mieleemme kuva „liikkeen päivistä“.

Huhtikuun 4 päivä. Ampuminen Lenassa. Noin 500 uhria, surmattuja ja haavoitettuja. Maassa on näennäisesti rauhallista. Hallituksen mieliala on järkähtämätön. Alkavat vastalauseelakot etelässä.

Huhtikuun 10 päivä. Välikysymys Duumassa. Lakkojen määrä kasvaa. Alkaa olla rauhatonta.

Huhtikuun 11 päivä. Ministeri Makarovin vastaus: „niin on ollut ja niin tulee olemaan“. Timashev „ei ole aivan“ yhtä mieltä Makarovin kanssa. Ensimmäinen hämminki vallan edustajain riveissä. Pietarissa on joukkokokouksia ja lakkoja. Maaseudulla voimistuu liikehtiminen.

Huhtikuun 15 päivä. Pietarissa on ylioppilaiden ja työläisten mielenosoitus.

Huhtikuun 18 päivä. Pietarissa on lakossa yli 100.000 työläistä. Järjestetään työläisten mielenosoituksia. Hallitusvalta hätääntyy. Makarov ei rohkene näyttäytyä Duumassa. Timashev esittää anteeksipyynnön. Hallitusvalta perääntyy. Myönnytys „yleiselle mielipiteelle“.

Johtopäätös on selvä: vaikenemisella ja kärsimisellä ei voida saavuttaa vapautusta. Mitä lujemmin kajahtaa työläisten ääni, sitä enemmän hätääntyvät taantumuksen voimat, sitä pikemmin ne perääntyvät...

„Liikkeen päivät“ ovat parhaana kenttänä poliitisten puolueiden koettelemiselle. Puolueita ei pidä arvioida sen mukaan, mitä ne puhuvat, vaan sen mukaan, miten ne käyttäytyvät „taistelun päivinä“. Mutta miten käyttäytyivät noina päivinä puolueet, jotka nimittävät itseään „kansan“ puolueiksi?

Äärimmäisten mustasotnialaisten tilanherrojen ryhmä, jonka johdossa ovat Zamyslovskit ja Markovit, töin tuskin voi salata riemunsa Lenan ampumisten johdosta. Hyvänen aika, hallitusvalta osoitti voimaa ja ankaruutta — tietäkööt „laiskottelija“-työläiset, kenen kanssa ovat tekemisissä! He taputtivat käsiään Makaroville. He äänestivät sosialidemokratien duumaryhmän välikysymystä vastaan Duumassa. Heidän lehtensä „Zemshtshina“¹⁰⁹ yllytti kaikin tavoin hallitusvaltaa lenalaisten „agitaattorien“ kimppuun, Venäjällä lakossa olevien työläisten kimppuun, työväen „Zvezda“ lehden kimppuun.

Maltillisten mustasotnialaisten tilanherrojen ryhmällä, jonka johdossa ovat Balashovit ja Krupenskit,

ei asiallisesti ollut mitään ampumisia vastaan, — se valitteli vain, että hallitusvalta toimi liian selvästi ja avoimesti. Siksi se, vuodattaessaan krokotiilinkyyneleitä „surmattujen“ vuoksi, samaan aikaan toivotti hallitukselle „tahdikkuutta“ ampumisasioissa. Se äänesti sosialidemokraattisen duumaryhmän välikysymystä vastaan, ja sen äänenkannattaja „Novoje Vremja“¹¹⁰ kehoitti hallitusvaltaa olemaan „kursailematta“ „vakaumuksellisten lakkolaisten“ kanssa, tuomitsemaan mielenosoittajat „ei vähäiseen sakkoon tai vankeuteen, vaan hyvin ankaraan rangaistukseen“, ja olemaan päästämättä vangittuja „agitaattoreita“ pois vankiloista.

Vanhoillisten tilanherrain ja porvariston loiseläjäkerrosten puolue, lokakuulaisten puolue, jota johtavat Gutshkovit ja Gololobovit, ei murehtinut ammuttujen vuoksi, vaan se murehti siksi, että sen tukemalle ministeristölle tuli „ikävyöksiä“ (lakot) sen johdosta, että Lenassa „oli käytetty väärin ampuma-aseita“. Nimittäen Makarovin esiintymistä „ei aivan tahdikkaaksi“ se ilmaisi äänenkannattajassaan „Golos Moskvyy“¹¹¹ lehdessä varman luottamuksensa siihen, että hallitus „on syytön vuodatettuun vereen“. Se kaatoi sosialidemokraattien välikysymyksen. Se usutti hallitusvaltaa „yllyttäjien“ kimppuun. Kun Timashev ryhtyi puhdistamaan Makarovin mainetta, niin se taputti hänelle käsiään katsoen „välikohtauksen“ loppuunkäsittelyksi.

Liberaalisten tilanherrojen ja porvariston keski-kerrosten puolue, kadettien puolue, jonka johdossa ovat Miljukovit ja Maklakovit, syytäessään fraasisalarmoita Lenan ampumisia vastaan oli kuitenkin sitä

mieltä, että asia ei johdu valtakomennon perustoista, vaan henkilöistä, sellaisista kuin Treshtshenko ja Belozjorov. Siksi se, veisattuaan Makarovin esiintymisen johdosta farisealaisen „me erehdyimme“, tyytyi täydellisesti Timashevin „katuvaan“ esiintymiseen ja vaikenä. Toiselta puolen se kannatti sosialidemokraattista duumaryhmää, joka vaati maan oikeudenkäyntiä hallitusvallan edustajia vastaan. Toiselta puolen se tervehti teollisuusporvariston edustajia, herroja mirno-obnovlentseja, jotka pyysivät näitä samoja hallitusvallan edustajia taltuttamaan lakkoutuneita työläisiä „kulttuurisin toimenpitein“. Ja ettei olisi jäänyt minkäänlaista epäselvyyttä sen, kadettipuolueen, hyvántahtoisuudesta, se otti ja julisti „Retsh“ lehdesään Lenan lakon „vaistovaraiseksi mellakaksi“.

Tuolla tavalla käyttäytyivät „liikkeen päivinä“ kaikki nuo „kansan“ puolueet.

Muistakoot työläiset tämän ja antakoot niille mitä kuuluu IV Duuman „vaalipäivinä“.

Ainoastaan sosialidemokratia puolusti „taistelun päivinä“ työläisten etuja, vain se sanoi koko totuuden.

Johtopäätös on selvä: sosialidemokratia on proletariaatin ainoa puolustaja. Kaikki muut edellämainitut puolueet ovat työväenluokan vihollisia, kuitenkin sillä eroituksella, että ne taistelevat työläisiä vastaan erilaisin tavoin: mikä „kulttuurisin“, mikä „ei aivan kulttuurisin“ ja mikä „ei lainkaan kulttuurisin toimenpitein“.

Nykyään, jolloin nousun ensimmäinen aalto on menemässä ohi, krokotiilinkyyneleiden verhon taakse peittäytyneet mustat voimat alkavat uudelleen tulla esiin. „Zemshtshina“ kehoittaa „toimenpiteisiin“ työ-

väen lehdistöä vastaan. „Novoje Vremja“ kehoittaa olemaan säälimättä „vakaumuksellisia“ työläisiä. Ja viranomaiset ryhtyvät „asiaan“ käsiksi vangiten yhä enemmän „epäluotettavia“. Mihin he voivat perustaa laskelmansa tuossa „uudessa sotaretkessään“, mistä tuollainen rohkeus äsken hämmingin vallassa olleilla viranomaisilla?

He voivat perustaa laskelmansa vain yhden seikan varaan: joukkoluontoisten vastalause-esiintymisten nostattamisen mahdottomuuteen jokaisessa tapauksessa, työläisten järjestyttömyyteen ja heidän riittämättömään luokkatietoisuuteensa.

*Pietarilainen „Zvezda“ lehti
№ 33, huhtikuun 22 pnä 1919*

*Julkaisiaan lehden tekstin
mukaan*

Elektrijottus: K. Solin